

Jure (*gleda zbegano in z jokajočim glasom*): Gospod, ne bodite jezni name — ne hudujte se name; nosil bom drv, hočem ji prinesiti vsega, samo da me ne bo tepla.

Župan: Koliko let si star?

Jure: Osem (*nato grenko zajoče in joče dolgo*).

Župan: Zakaj jočeš, Jure?

Marija: Ne jokaj!

Župan: Zakaj jočeš, govori!

Jure (*z bolestjo*): Lačen sem...

Marija (*skoči k svoji torbici, izvleče iz nje kos kruha in ga da Juretu*): Na, jej in ne jokaj!

Jure (*sede, prelomi kruh in ga začne jesti*).

Župan: Privedita ga k meni, ko bo pojedel in se oddahnil. (*Odide.*)

Jure (*je kruh in je tiho*).

Marjan in Marija (*se oddaljita. Ko se vrneti, pomolita Juretu vsak šopek rož*).

Marija: Na, Jure, te so sveželi!

Marjan: Nabral sem najlepših.

Jure (*gleda predse, nato počasi*): Zakaj sta jih utrgala, ko vesta, da bodo morale umreti.

Konec I. dejanja.

Mamice ni!

Solnčece zlato, ej, žarki vi zlati,
dejte, povejte, kje moja je mati!

Lunica tiha, čuj, daj mi pokoja,
brž razodeni, kje mati je moja!

Zvezdice jasne ve, je li vam znano,

kje moja mamica joka za mano?

Dneva, noči vi čuvarji ste bdeči,

nič vam ne more na zemlji uteči.

Solnčece, lunica, žarki vi zlati —

joj, pomagajte mi mater iskati!

Danilo Gorinšek.

